

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ КОШМАРЪТ В РЕД ХУК

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2013

chitanka.info

„Във всекиго от нас стремежът към доброто съжителства със склонността към злото и според мен всички ние живеем в неведом свят, изпъстрен с пещери, сенки и сумрачни създания. И макар да се съмнявам, че човечеството отново ще поеме по пътеката на еволюцията, сигурен съм за едно — че ужасното древно познание все още не е излично напълно.“

Артър Макън^[1]

I

Само преди няколко седмици на една уличка в градчето Паскоуг в щата Род Айлънд бе забелязан да се разхожда висок и едър мъж, чието противоестествено и неблагопристойно поведение веднага привлече вниманието на минувачите. Вероятно мъжът бе дошъл по пътя от селцето Чепаше, спуснал се е по хълма и понеже не е могъл да се ориентира из тесните преки, е решил да свърне по главната улица, чиито солидни тухлени постройки придават на района почти урбанистичен вид.

Точно на това място, без никаква видима причина, непознатият внезапно получил странен пристъп — докато се взирал в най-високата сграда, той ненадейно застинал на място като статуя, след което започнал да надава пронизителни, истерични викове и хукнал да бяга, сякаш бил подгонен от цяла орда дяволски изчадия, но изведнъж се спънал и рухнал по средата на близкото кръстовище.

Загрижените минувачи веднага му се притекли на помощ — вдигнали го на крака, изтупали прахоляка от дрехите му и с изненада установили, че чудакаът се държи съвсем адекватно и изглежда напълно възстановен от внезапния нервен срыв. Той промърморил смутено няколко думи, от които станало ясно, че неотдавна бил преживял дълбока душевна травма, поднесъл извиненията си, гледайки притеснено към земята, и поел по обратния път за Чепаше, без да се обърне нито веднъж.

Когато непознатият се скрил от погледите им, всички свидетели на инцидента се съгласили, че подобен пристъп ни най-малко не би могъл да се очаква от такъв едър, силен и кипящ от енергия здравеняк. Когато някой от стълпилите се свидетели споделил, че разпознал в чудака един от обитателите на пансиона, чийто собственик държеше и най-голямата мандра в околностите на Чепаше, градусът на всеобщото удивление се вдигнал още повече.

Впоследствие стана ясно, че този странен човек се казва Томас Ф. Малоун — детектив от нюйоркската полиция, който понастоящем

бе излязъл в дълъг отпуск по здравословни причини. Говореше се, че състоянието му било предизвикано от прекомерното психическо натоварване покрай разследването на ужасяващи престъпления, което по нещастно стечение на обстоятелствата приключило с трагичен завършек. По време на масираната полицейска акция част от старите тухлени постройките в района ненадейно рухнали и погубили голям брой хора — както престъпници, така и негови колеги. Случилото се до такава степен разтърсило детектива, че оттогава насетне той изпитвал необясним ужас при вида на всяка сграда, която дори бегло напомняла за срутените здания.

След като обичайните методи на лечение не дали никакъв резултат, специалистите го посъветвали да напусне Ню Йорк за известно време. Полицейският хирург, който имал роднини в Чепаше, препоръчал на Малоун това спокойно селце, чиито дървени къщички в колониален стил щели да подействат като балсам за душевните му рани. Без излишно колебание детективът се отправил на път, обещавайки да страни от главните улици на по-големите градчета. Отскачането му до Паскоуг за нови списания се оказало грешка, за която нюйоркският полицай заплатил с уплаха, синини и срам.

Такива бяха клюките, които циркулираха между жителите на Чепаше и Паскоуг; толкова знаеха и специалистите, отговарящи за състоянието на Малоун. В интерес на истината в началото детективът се бе опитал да им разкаже доста повече, ала явното им недоверие го принуди да замълчи. Тогава той затаи в душата си болезнения спомен за преживяното и престана да оспорва всеобщото мнение, че виновникът за психическите му проблеми е срутването на няколко тухлени сгради в бруклинския квартал Ред Хук^[2], довело до трагичната кончина на храбрите му колеги.

Това простичко обяснение беше разбираемо за всички, а понеже Малоун не бе глупак, бързо съобрази, че поддържането на тази версия всъщност е в негов интерес. Да намеква на лишени от въображение хора за кошмари, излизащи отвъд пределите на всички човешки представи — за ужаси, заразили с древната си проказа цели домове, квартали и градове, — означаваше доброволно да се натика в изолатора на психиатричната лечебница. А той притежаваше както уменията на някогашните келти да съзират тайнствените проявления на странното и страшното в живота, така и характерната за

логическите умове способност да открива взаимовръзките между привидно неправдоподобните неща. Именно това необичайно съчетание го бе накарало на четирийсет и две годишна възраст да се озове далеч от родния си дом и да се отдаде на занимания, неподобаващи на един възпитаник на Дъблинския университет.

Този далеч не беше първият случай, когато му се налагаше да прикрива съкровени си мотиви — все пак никой не знаеше истинската причина за потапянето му в многоезичната клоака на нюйоркската бездна и всички отдаваха решението му на спонтанна и необяснима прищявка. Но как би могъл да разкаже на здравомислещите граждани за древните магьоснически обреди и уродливите култове, с които се бе сблъсквал в този клокочещ вещерски казан, където най-гнусната утайка на обществото открай време вливаше своя отровен дял от скверен ужас? Малоун бе виждал с очите си зловещите пламъци от дълбините на Преизподнята, лумващи по време на забранените ритуали в самото сърце на тази човешка гмеж — на повърхността, изтъкана от алчност, а отвътре прогнила от богохулно зло, — ето защо само се усмихваше в отговор на многобройните насмешки по повод новата му работа.

В стремежа си да иронизират интереса му към неразгадаемото и тайнственото, най-циничните сред познатите му се мъчеха да го убедят, че понастоящем в Ню Йорк не съществува нищо друго, освен пошлост, лицемерие и вулгарност. Един от тях даже се обзаложи на сравнително голяма сума, че въпреки популярността на предишните му публикации в „Дъблин Ревю“, детективът няма да успее да напише интересна статия за нюйоркските бордеи. Сега, при спомена за онова наивно време, Малоун нямаше как да не отбележи иронията на ситуацията — съдбата бе сбъднала думите на заядливеца, макар и преобръщайки заложения в тях смисъл на сто и осемдесет градуса. Кошмарът, който завинаги се беше запечатал в съзнанието му, едва ли би могъл да бъде описан, защото — досущ като онази книга, за която говори По — „es laesst sich nicht lesen“^[3].

II

Усещането за скритите тайни на битието постоянно преследваше Малоун. В младостта си той съзираше и в най-обикновените неща незрима за другите красота, която го вдъхновяваше за поетичните му изблици, ала бедността, несретата и житейските несгоди насочиха вниманието му към мрачната страна на света и многобройните лица на злото в него. Оттогава всекидневието му се превърна във фантастичен театър на сенките, където едни персонажи бързо се сменяха от други и на сцената се явяваха ту ясно очертани, страховити и чудовищни образи, ту най-невинни фигури, в които съвсем смътно се долавяха контурите на дебнещото зло.

Преди известно време детективът бе прехвърлен към участъка на Бътлър Стрийт в Бруклин, за да помогне на колегите си по проблема с Ред Хук. Този квартал представляваше скверен човешки мравуняк, чието население никой не се наемаше да преброи и подреди в стройни статистически таблици, защото сирийските, испанските, италианските и негърските^[4] общности непрекъснато влизаха в конфликти помежду си, нарушавайки спокойствието на живеещите наблизо американски и скандинавски граждани.

Същинско вавилонско стълпотворение, сегашният Ред Хук поразява с противното си съчетание от невъобразима мръсотия и дивашка врява, акомпанирана от оглушителния вой на корабните сирени и влудяващото бучене на плувналите в мазут води, които се гърчеха в неумолимата каменна хватка на сумрачните кейове. Невинаги е било така — някога на искрящите от чистота крайбрежни улички живеели снажни светлооки моряци, а разкошните имения и вили, изпъстрили полегатите хълмове, свидетелствали за небивало благополучие и разцвет. В момента за тези безвъзвратно отлетели дни напомнят единствено изящните църкви, като по чудо оцелели тук-там, и величествената архитектура на старинните тухлени здания.

Оттук, от тази гнусна клоака на материалната и духовната нищета, към небето се носят хиляди сквернословия и проклетия,

избълвани на стотици различни езици и диалекти. Разюздани орди от скитници вилнеят нощем по улиците, надавайки дивашки крясъци, при което обитателите на близките съборетини бързат да угасят осветлението и да спуснат завесите, надничайки крадешком през затъмнените си прозорци. Приближаването на бродягите кара мургавите, белязани с клеймото на порока лица да се отдръпват рязко от нечистите стъкла с надеждата за скорошна поява на полицейския патрул. Ако това се случи, на улицата внезапно се възцарява гробовно безмълвие и арестуваните сякаш онемяват. Обаче пазителите на реда отдавна са разбрали, че по тези места не може да се въдвори ред, ето защо основната им грижа е да предпазят останалия свят от заразата на Ред Хук.

Явните нарушения на закона в тази част на Бруклин са толкова разнообразни, колкото и местните диалекти; криминалните прояви варират от контрабанда на алкохол и незаконно пребиваване на чужденци до въоръжени нападения и зверски убийства. Някои наивници се подвеждат по официалната статистика, според която нивото на углавните престъпления не превишава това в другите нюйоркски квартали — заслугата за това обаче е не на полицията, а на ловкостта, с която тукашните главорези умеят да заматат следите на злодеянията си. Достатъчно е да се отбележи, че броят на онези, които напускат очертанията на Ред Хук, е многократно по-малък от този на прииждащите в района.

Малоун прекрасно съзнаваше, че в условия на беззаконие съвременният човек започва да следва не указанията на разума, а тъмните инстинкти, наследени още от онези доисторически времена, когато почти не се е различавал от маймуните. Навярно затова ругаещите, напяващи странни заклинания младежи с мътни очи и грозни сипаничави лица, които бродеха на групички из мръсните улички в часовете преди зазоряване, всеки път го караха да потръпва от омерзение. Човек можеше да ги зърне навсякъде — те ту се скупчваха по ъглите, оглеждайки се подозрително във всички посоки, ту се събираха на стълбищата пред входовете на сградите, изтръгвайки неприятни звуци от примитивните си музикални инструменти, ту пиянстваха и си разказваха вулгарни случки из смърдящите вертепи, ту заговорнически си шепнеха нещо край такситата, спрени пред високите тухлени здания със заковани прозорци...

Колкото и отблъскващи да бяха, тези младежи интересуваха детектива повече, отколкото би признал пред колегите си, може би защото усещаше нещо заплашително в тях — някаква страховита сила, водеща началото си отвъд неведомите дълбини на времето. В тях Малоун виждаше продължители на зловеща древна традиция; пазители на останките от нечестиви култове и ритуали, чиято възраст засенчва тази на човешката цивилизация. Привидно хаотичните им действия всъщност бяха добре синхронизирани и осмислени, а в хулиганското им поведение нямаше нищо случайно. Ненапразно беше чел антропологични трудове като „Вещерството в Западна Европа“ на госпожица Маргарет Мъри^[5] и знаеше, че сред селячеството и някои други нискообразовани прослойки открай време съществува обичай да се устройват тайни обреди и оргии, наследени от тъмното доарийско минало на човечеството и влезли в легендите и преданията като черни литургии и вещерски сборища. Детективът не се съмняваше, че тези кощунствени завети на урало-алтайското шаманство и първобитните азиатски вярвания са оцелели и до днес, и понякога се питаше дали реалността няма да се окаже по-ужасяваща и от най-отблъскващите описания на архаичните култове.

III

Причината Малоун да се сблъска с кошмара в Ред Хук се дължеше на случая с Робърт Сюдъм. Сюдъм беше ерудиран потомък на знатен холандски род; заможните му родители му бяха оставили достатъчно голямо наследство, за да не се налага да работи, ето защо възрастният мъж живееше като отшелник в просторния, макар и доста занемарен семеен дом, построен още от дядо му във Флатбуш. В тази уединена обител, разположена на Мартенс Стрийт и заобиколена от вековни дървета, Сюдъм бе прекарал в размисли и четене на книги повече от половин столетие и само веднъж — преди три десетилетия — я бе напуснал, отправяйки се към бреговете на Стария свят, където бе прекарал осем години. Отявлен саможивец, той нямаше прислуга и почти не приемаше посетители. Когато това все пак се случеше, ги посрещаше в библиотеката — единствената от трите стаи на приземния етаж, която поддържаше в някакъв ред.

Преди да се заеме с неговото дело, Малоун не го беше срещал лично, но знаеше за репутацията му на голям авторитет в областта на средновековния окултизъм и дори веднъж си каза, че някой ден непременно трябва да хвърли едно око на разпродадената му книжка за кабалата^[6] и легендите за доктор Фауст. А Сюдъм се превърна в „случай“, когато неговите далечни — и комай единствени — родственици поискаха да докажат чрез съда, че старецът е невменяем. Дотук се стигнало след продължителни наблюдения и ожесточени спорове вътре в семейството. В последно време Сюдъм, който по принцип винаги изглеждал малко немарливо с несресаната си коса, зле поддържаната, четинеста козя брадичка и размъкнатите дрехи, още повече занемарил външния си вид и изглеждал досущ като просяк. Непрекъснато говорел за някаква „чудна промяна“, която щяла да настъпи съвсем скоро — повтаряйки до безобразие думи като „Сефирот“, „Асмодей“ и „Самаел“, — и прекарвал голяма част от времето си в най-западналите бруклински бордеи. Някогашните му познати често виждали пълничкия антрополог да си шепне

съзаклятнически по станциите на метрото и други обществени места със смугли, подозрителни на вид типове, по всяка вероятност принадлежащи към криминалния контингент.

Дознанието установило, че Сюдъм харчи почти целия си годишен доход (плюс голяма част от основния си капитал) за старинни книги и манускрипти, които му доставяли от Лондон и Париж, както и за поддръжката на мизерната квартира, наета от него в сутерена на една от сградите в Ред Хук. Старецът прекарвал там едва ли не всяка нощ, приемайки странни делегации, състоящи се от местни престъпници и нелегални имигранти от всякакъв пол и цвят на кожата. Наблюдаващите го частни детективи докладвали, че зад спуснатите щори на прозорците се провеждали причудливи церемонии, бегло наподобяващи църковни служби и свещенодействия. От квартирата ехтели нечовешки вопли и песнопения, съпроводени от бесен тропот на десетки нозе, а екстазът и изстъпленията на участниците в нечестивите тайнства, пред които бледнеели дори най-дивашките ексцесии в Ред Хук, изпълвали детективите с омерзение и ужас.

Ала ето че в решаващия ден Сюдъм успял да отстои своята свобода. В съдебната зала маниерите му били безупречни, а речта му — ясна и убедителна. Без никакви затруднения той обяснил озадачаващото си поведение и екстравагантните си изказвания с изключителната си отдаденост на науката. Както сам заявил, напоследък се занимавал със задълбочени проучвания на европейските фолклорни традиции, поради което му се наложило да се среща с различни групи чужденци, за да изучава народните им песни и танци. Що се отнася до твърденията на родствениците му, че с парите си издържа някаква тайна престъпна организация, това за пореден път доказвало неразбирането, с което се сблъсква един истински учен в хода на изследванията си. Тъй старецът напуснал триумфиращ съдебната зала, за голямо огорчение на своите роднини, които били принудени да отзоват частните си детективи.

Някъде по това време със случая се заеха федералните власти и полицейските детективи, сред които беше и Малоун. Пазителите на реда бяха наблюдавали постъпките на стареца с нарастващ интерес и напоследък често бяха помагали на колегите си, работещи на частна практика. В резултат на тази съвместна дейност беше установено, че новите „приятели“ на Сюдъм принадлежат към най-отявлените и

закоравели престъпници, подвизаващи се из тъмните ъгълчета на Ред Хук, и че поне една трета от тях неведнъж е била привлечана към отговорност за грабежи, хулиганство и незаконен трафик на имигранти. Без преувеличение можеше да се каже, че кръгът от познати на възрастния антрополог почти напълно съвпада с една от бандите, специализирана в организиране на нелегален канал за хора от най-долните слоеве на азиатските общества. Благодарение на нея в копторите на Паркър Плейс — участъкът от Ред Хук, където се намираще квартирата на Сюдъм — постепенно изникнала цяла колония на събрани от кол и въже индивиди с дръпнати очи. Въпреки че използвали арабската азбука, всички сирийци (и другите имигранти от Мала Азия) от района яростно отричали каквато и да е връзка с тях. Заради липсата на паспорти и каквито и да било документи, удостоверяващи самоличността им, те, естествено, подлежаха на незабавно депортиране, но в квартал като Ред Хук изпълнителната власт е доста тровава и е необходим сериозен натиск от страна на обществото, за да се задейства дремещият ѝ механизъм.

Тези жалки създания се събираха в порутената готическа църквичка, издигаща се в най-бедняшката част на квартала. Всяка сряда там се устройваха увеселения, рекламирани като танцови забави. Официално черквата се водеше католическа, ала така и не се намери свещеник в Бруклин, който да признае принадлежността ѝ към конгрегацията. Полицаите, които често чуваха ехтящите от недрата ѝ странни звуци по време на нощните си дежурства, също споделяха това мнение. Дори когато в този съмнителен храм нямаше служба — и прозорците му тъмнееха, — Малоун бе дочувал зловещи басови тонове, сякаш изтръгвани от скрит в подземие то разстроен орган, акомпанирани от нечовешки писъци и глух тътен на незнайни ударни инструменти.

Когато го попитаха що за обреди се отслужват в черквата, Сюдъм заяви пред съда, че според него се касаело за ритуал, съчетаващ несторианското християнство и тибетското шаманство. После старецът изказа предположението, че повечето от участниците в тези сборища принадлежали към монголоидната раса и идвали от слабо проучените райони на Кюрдистан (тези думи накараха детектива да потръпне, защото се сети, че Кюрдистан се сочи за местообиталище на йезидите — последните оцелели поклонници на древния персийски култ към

Дявола). Ала независимо от изхода на случая „Сюдъм“, той ясно показва, че нелегалните имигранти бяха наводнили Ред Хук и числеността им постоянно нарастваше. Проблемът беше толкова сериозен, че най-накрая бе взето решение да се установи точният им брой, по какви начини пристигат в Ню Йорк и с какво се занимават. Тази задача беше поверена на Малоун и не след дълго той почувства, че стои на ръба на кошмарна бездна, възправен срещу страховит и демоничен враг. И — колкото и нелепо да звучи — този враг бе мърлявото, рошаво и невзрачно старче Робърт Сюдъм.

IV

Полицейските методи са хитроумни и разнообразни. По време на разследването си Малоун успя да събере немалко привидно несвързани парченца от мозайката, в която все по-отчетливо започваха да се очертават зловещите контури на загадъчна, но перфектно организирана престъпна схема. Имигрантите действително се оказаха кюрди, макар и да говореха на непознат за съвременната лингвистика диалект. Малцина от тях се препитаваха с честен труд — като докери, келнери в гръцките ресторантчета и продавачи на вестници; преобладаващата част нямаха ясни източници на доходи и най-вероятно бяха тясно свързани с подземния свят.

Всички пристигаха в Америка с параходи — предимно товарни кораби, — откъдето с гребни лодки ги превозваха до брега в някоя безлунна тъмна нощ. Оттам лодките поемаха по тайния канал, водещ от пустеещите кейове до неголямото подземно езеро, намиращо се под една от сградите в Паркър Плейс. Въпреки всички усилия, детективът така и не успя да установи точното местоположение на кея, канала и загадъчната постройка, защото всички разпитани лица имаха съвсем смътни спомени за пристигането си. Неясна оставаше и целта, с която все нови и нови попълнения от кюрди прииждаха в Ред Хук. На всички въпроси за предишните им местообиталища, както и за лицата, организирали презокеанското им пътуване, те отговаряха с гробовно мълчание, а на физиономиите им се изписваше необясним ужас. Гангстерите от другите етнически групи също гледаха да държат езика си зад зъбите. Единствените сведения, с които Малоун успя да се сдобие, се свеждаха до мъгляви намеци за някакъв бог или велик жрец, който щял да ги дари с нечувана сила, слава и власт в чуждата страна.

И новодошлите, и старите пришълци продължаваха да посещават строго охраняваните среднощни сборища на Сюдъм. Не след дълго полицаите узнаха, че някогашният саможивец е наел още няколко апартамента, където се влизало само с определена парола. Така конспиративните му квартири вече заемаха три отделни сгради,

които осигуряваха подслон за голяма част от странните му нови приятелчета. Самият Сюдъм почти не се появяваше в имението си във Флатбуш и се отбиваше там само за да вземе или да върне някоя книга. И в лицето, и в маниерите му се бе появило нещо примитивно и отблъскващо. Малоун на няколко пъти се опита да поговори с него, ала старецът доста грубо му натърти, че нито е чувал за никакви съзаклятия и мистериозни организации, нито пък знае откъде се взимат всички тия кюрди в Ред Хук и какво точно искат. Неговата работа била да изучава — по възможност на спокойствие — фолклора на всички чужденци в района, а тази на ченгетата била да се грижат за реда и да не се бъркат в чуждите дела.

Никога няма да узнаем какво ли щеше да разкрие детективът, ако бе продължил да работи без прекъсване по този случай. Така се случи, че заради един нелеп конфликт между градските и федералните власти разследването беше замразено за няколко месеца и Малоун бе натоварен с друга задача. През цялото това време обаче той нито за миг не изгуби интерес към тайнствения образ на Робърт Сюдъм, ето защо беше силно изненадан от внезапно настъпилата промяна. Точно по времето, когато целият Ню Йорк бе зает от кошмарна вълна на отвличания и загадъчни изчезвания на деца, неугледният старец претърпя неочаквана метаморфоза — колкото удивителна, толкова и абсурдна.

Един ден той се появи на улицата в такъв вид, че хората не можаха да го познаят — гладко избръснат, с добре оформена прическа и безупречно облекло. Всеки следващ ден оттук нататък прибавяше нови щрихи към изтънчената му елегантност, че и не само това — в очите му се появи невидан по-рано блясък, речта му стана подредена и логична, а съдейки по изправената му осанка, Сюдъм даже бе успял да се пребори с излишните килограми, загрозявали фигурата му в продължение на толкова много години. Жизнерадостното му държание, енергичната му походка и възвърналите естествения си цвят коси караха всички да си шушукат смаяно, че ексцентричният антрополог изглежда видимо подмладен.

Ала промените не спряха дотук. Той се зае с реставрацията на старинното семейно имение и обнови изцяло интериора му, след което организира поредица от бляскави приеми, на които покани всичките си някогашни познати и приятели. Особено внимание засвидетелства на

онези свои роднини, които съвсем наскоро се бяха опитали да го изкарат невменяем. Някои от гостите дойдоха от любопитство, а други — водени от чувството си за дълг, обаче всички останаха очаровани от любезността и гостоприемството на някогашния отшелник. Тогава той заяви на всеослушание, че почти е приключил с научните си изследвания и неотдавна е получил наследство, завещано му от стар приятел от Европа, с което възнамерява да се отдаде на заслужен отдих и да се наслади на втората си младост, осенила го благодарение на разумната диета, спокойния живот и грижите за здравето. В последвалите дни хората все по-рядко го виждаха в Ред Хук и все по-често — в имението във Флатбуш, а полицаите установиха, че гангстерите вече не се събират в сутеренната квартира в Паркър Плейс и сега ходят в старата каменна църквичка, където се организираха танцовите забави. Това обаче не означаваше, че в мизерното подземно жилище е станало необитаемо; Сюдъм продължаваше да държи всички квартири, които бе наел, и те, както преди, буквално гъмжаха от всякаква чуждестранна измет.

Сетне се случиха две събития, между които на пръв поглед нямаше връзка, но Малоун ги възприемаше другояче. Първото беше поместеното в „Игъл“ известие за годеежа на Робърт Сюдъм с младата госпожица Корнелия Геритсън от Бейсайд — далечна родственица на възрастния жених, а второто — обискът, проведен от полицията в старата готическа църква след сигнала на разтревожен гражданин за детско лице, което му се мярнало в едно от сутеренните прозорчета на храма. Малоун, който също беше взел участие в акцията, се възползва от случая и внимателно огледа всички подробности от интериора. В края на краищата полицаите не успяха да открият никакви улики, ала изостреният келтски нюх на детектива насочи вниманието му към някои подозрителни — и не особено уместни — за черква детайли. На повечето фрески светците бяха изобразени с такива ехидни изражения и в такива волни пози, че биха възмутили и най-върлите атеисти, а над амвона се виждаше надпис на гръцки, в който Малоун разпозна древното магьосническо заклинание, на което се бе натъквал още като студент в университетската библиотека. Ето какво гласеше то:

*Прекланям се пред теб, посестримата на нощта,
възлюбила кучешкия лай и пролятата кръв!
Ти се прокрадваш сред гробищните сенки,
Ти вселяваш ужас в смъртните сърца
и жадуваш човешка кръв в замяна!
Горго, Мормо, Хилядолика луна,
благоволи да приемеш
жертвоприношенията ни!*

Детективът потрепери и смътно си припомни зловещите тонове на разстроения орган, които сякаш ехтяха изпод земята по време на среднощните му дежурства. Малко след това отново го побиха тръпки, защото откри метална купа, вероятно изпълняваща обредни функции, по чийто ръб се виждаше тъмна, наподобяваща ръжда ивица, и в същия миг бе връхлетян от невъобразимо зловоние, извиращо незнайно откъде. Споменът за ужасните звуци, съпровождащи варварските церемонии, не му даваше покой, ето защо той претърси и всички подземни помещения, но така и не се натъкна на нещо съществено. Колкото и противно да му се струваше това място, все още не разполагаше с никакви конкретни доказателства за евентуалните престъпления, извършвани тук, а скверният надпис и светотатствените изображения лесно биха могли да се обяснят с невежеството на стенописците.

По време на сватбата на Сюдъм отвличанията на деца се бяха превърнали в същинска епидемия и бяха станали водеща тема в тиражните вестници. Повечето жертви бяха хлапета от бедни семейства. Непрекъснато нарастващият брой на похищенията предизвика истинска обществена буря и пресата поиска от полицията да предприеме съответните мерки. Поради тази причина полицейският участък на Бътлър Стрийт бе принуден да проведе мащабна акция в Ред Хук. Малоун беше радостен, че отново ще има възможност да поработи по старите следи, ето защо с охота се включи в обиска на една от сградите на Сюдъм в Паркър Плейс.

Въпреки сигналите за детски викове, носещи се от постройката, и намерената в задния двор окървавена момичешка панделка, полицията не успя да открие никакви следи от отвлечени деца. Обаче

отблъскващите рисунки и надписи, надраскани по олющените стени, както и примитивната химична лаборатория, оборудвана на тавана, за пореден път засилиха подозренията на детектива, че зад всичко това се таи някаква злокобна тайна. Изображенията бяха наистина омерзителни — на тях се виждаха всевъзможни чудовища и зверски обезобразени човешки тела, — а многобройните надписи, направени с някакво червено вещество, представляваха озадачаващо съчетание от букви, характерни за арабската, гръцката, латинската и староеврейската азбука. Малоун успя да разбере съвсем малка част от прочетеното, но и тя му бе напълно достатъчна, за да смрази кръвта във вените му. Един от най-често повтарящите се надписи (странна смесица между старогръцки и древноюдейски) показваше обезпокоително сходство с най-страшното заклинание за призоваване на демони в периода на александрийския упадък:

HEL. HELOYM. SOTHER. EMMANVEL. SABAOTH.
AGLA. TETRAGRAMMATON. AGYROS. OTHEOS.
ISCHYROS. ATHANATOS. IEHOVA. VA. ADONAI.
SADAY. HOMOVSION. MESSIAS. ESCHEREHEYE.

Срещащите се почти на всяка крачка магически кръгове и пентаграми недвусмислено сочеха що за вярвания изповядват обитателите на това мизерно и окаяно жилище. Следващата находка на полицаите обаче по доста любопитен начин се открие на фона на крещящата от всяко ъгълче нищета — в мазето беше открита цяла купчина слитъци от чисто злато, небрежно покрити със стари конопени чували. На сияйната повърхност на всяко от кюлчетата се виждаха същите мистични символи, които „украсяваха“ и стените. По време на обиска служителите на закона не срещнаха съпротива от страна на ориенталците, които буквално се изсипваха от всяка стая на квартирата. Поради липсата на улики полицаите си тръгнаха, без да предприемат по-нататъшни действия, обаче началникът на отряда изпрати на Сюдъм предупреждение, с което го посъветва, с оглед на постъпилите оплаквания, да бъде по-внимателен по отношение на хората, на които предоставя подслон.

V

Юни бе ознаменуван от сватбата и голямата сензация. Още по пладне целият Флатбуш сияеше, обсипан с празнична украса, а всички улици покрай старата холандска църква, където трябваше да се състои церемонията, бяха задръстени от разкошни автомобили с разноцветни флагчета, веещи се радостно на вятъра. Никое друго събитие от местен мащаб не би могло да затъмни бляскавото бракосъчетание нито по изисканост, нито по размах. В пет следобед, след като всички високопоставени гости се бяха сбогували с младоженците, луксозният трансатлантически лайнер се отдели от дългия кей и влекачът бавно обърна носа му към необятните водни простори, отвъд които се намираха всички чудеса и съблазни на Стария свят. Със спускането на здрача корабът напусна очертанятията на нюйоркския залив, предоставяйки на пасажерите възможността да се полюбуват на чистите океански води и отрупаното с блещукащи звезди ясно небе.

Вече никой не си спомня кое проехтяло първо — ужасените писъци или сирената на товарния параход. Нищо чудно да са прозвучали едновременно. Виковете се носели от каютата на Сюдъм и ако матросът, който разбил вратата, за да се притече на помощ на младоженците, не бе изгубил тутакси разсъдъка си, със сигурност би разкрил немалко странни и ужасяващи подробности за видяното вътре. Той обаче закрепял по-силно и от жертвите, след което се понесъл шеметно по палубата, хихикайки глуповато, докато не го озаптили и овързали. Корабният лекар, който само след минута пристъпил в покоите на семейство Сюдъм, успял да избегне жалката участ на матроса, ала завинаги запазил мълчание за кошмарната гледка; единственият път, когато се осмелил да сподели дълбоко погребаните си впечатления, бил в писмото му до Малоун в Чепаше.

Без съмнение ставало въпрос за убийство — при това по особено жесток начин, чрез удушаване, — макар че в нито един полицейски протокол не било отбелязано, че дълбоките следи от нокти по шията на младата Корнелия биха могли да са оставени от окървавените ръце на

съпруга ѝ, нито пък от което и да е човешко същество. Още шокиращ бил зловещият кървавочервен надпис, който докторът зърнал да проблясва за миг наред бялата стена на каютата и впоследствие възстановен от паметта му като името „ЛИЛИТ“, изписано с халдейски писмена. Що се отнася до Робърт Сюдъм, лекарят трябвало да положи сериозни усилия, преди да пристъпи към огледа на тленните му останки. В писмото си до детектива той изрично подчертал, че за негово щастие, не успял да зърне СЪЩЕСТВОТО. Малко преди да включи осветлението в каютата, през отворения илюминатор сякаш се плъзнала някаква фосфоресцираща сянка, а миг по-късно докторът дочул едва доловим дяволски кикот, но така и не забелязал нищо повече. Безспорното доказателство за това — както сам изрично подчертал в писмото си — било обстоятелството, че все още е с всичкия си.

Само след броени минути вниманието на всички било привлечено от товарния кораб, откъдето била спусната гребна лодка с неколцина мургави здравеняци, облечени в униформи на моряци от търговския флот. Когато се качили на борда на презокеанския лайнер, те поискали веднага да им бъде предадено тялото на Сюдъм — тоест по някакъв начин знаели не само за сватбеното му пътешествие, но и че вече не бил между живите. На палубата на пътническия кораб царяла същинска суматоха, а пасажерите били на път да изпаднат в паника. Докато капитанът се чудел как да постъпи, предводителят на арогантната групичка — арабин с противно изпъкнали негърски устни — му подал измачкан и зацапан лист хартия. Той бил подписан собственоръчно от Робърт Сюдъм и съдържал следното странно послание:

В случай че ненадейно умра или стана жертва на внезапен инцидент, ви моля незабавно да предадете тялото ми в ръцете на преносителя на това съобщение и неговите спътници. От своевременното ви съгласие зависи както моята, така и вашата по-нататъшна съдба. По-късно ще получите обяснение. Сега изпълнете волята ми.

Робърт Сюдъм

Капитанът и лекарят се спогледали. Медикът му прошепнал нещо на ухо. Тогава капитанът кимнал в знак на съгласие и всички вкупом се отправили към каютата на младоженците. Докторът отворил вратата, дал знак на капитана да стои настрана и пуснал вътре смуглите матроси от товарния кораб. От гърдите му се изтръгнала въздишка на облекчение едва когато пришълците излезли навън със зловещия си товар, увит в чаршафите от спалното бельо, и закрачили към десния борт, където ги чакала лодката. Не след дълго лайнерът възобновил предишния си курс, а лекарят отново се върнал в зловещата каюта, този път придружен от корабния гробар, без да подозира, че му предстои ново шокиращо откровение. Щом гробарят го попитал защо е източил цялата кръв на мъртвата жена, медикът не възразил, че няма нищо общо с това, защото в същия момент вниманието му било привлечено от празната поставка за бутилки до умивалника. Изведнъж разбрал две неща — какво се е случило с кръвта на покойната Корнелия и защо джобовете на мургавите здравеняци изглеждали тъй подозрително издути, докато изнасяли трупа на Сюдъм. Два часа по-късно до брега била изпратена радиограма и светът узнал всичко, което трябвало да узнае за тази потресаваща трагедия.

VI

Същата юнска вечер, без да подозира нищо за случилото се на кораба, Малоун трябваше спешно да се отправи към тесните улички на Ред Хук. Кварталът приличаше на разбунен кошер и тайнствените азиатци, сякаш привикани от някакъв незнаен сигнал, масово се стичаха към старата църквичка и трите сгради с наетите от Сюдъм квартири в Паркър Плейс. Тъкмо се беше разчуло, че са изчезнали още три деца — този път от порядъчни семейства на синеоки норвежци — и до полицията стигна слухът, че на улицата, населявана от скандинавците, вече се събира тълпа от разярени снажни викинги, която смята да вземе правосъдието в свои ръце. Детективът, който от няколко седмици напразно убеждаваше началниците си, че е крайно наложително тази скверна клоака да бъде прочистена, най-сетне получи свобода на действие.

Три полицейски участъка обединиха силите си в съвместна акция, проведена на територията на Паркър Плейс и съседните улици. Служителите на реда тропаха по всички врати подред и изискваха документите на живущите, арестувайки всички нелегални пришълци. Оказа се, че осветените от мъждукащи свещи стаички приютяват несметно количество азиатци, мнозина от които носеха митри, пъстроцветни роби и прочие церемониални атрибути, за чието предназначение човек можеше само да гадае. За съжаление, голяма част от уликите изчезна безследно, понеже имигрантите побързаха да изхвърлят редица предмети в загадъчните тесни шахти, за чието съществуване полицаите не подозираха и които сякаш бяха прокопани чак до центъра на земята, а подозрителните миризми биваха своевременно прикривани с пушене на ароматни тютюни и палене на екзотични благовония. Въпреки това Малоун и колегите му нямаше как да не забележат многобройните следи от кръв, разплискана навсякъде, както и още димящите жертвеници.

Детективът буквално бе разкъсван от желанието си да бъде на няколко места едновременно, ето защо когато му съобщиха, че

старинната черква в Паркър Плейс е напълно прочистена, веднага се устреми към сутеренната квартира на Сюдъм. Предполагаше, че точно там се крие разковничето, което ще му позволи да разбули истината за тайнствения култ, организиран от възрастния антрополог. Докато претърсваше потъналите в прах и плесен помещения, Малоун откри крайно любопитни древни ръкописи, невиждани инструменти, златни слитъци и херметично затворени стъкленици, пълни с неизвестни субстанции. По едно време някаква голяма черно-бяла котка се оплете в краката му и той се сепна, изпускайки пълната с алена течност колба, която държеше. И до днес детективът не би могъл да каже какво точно съгледа — или му се стори, че съглежда — тогава; тази зловеща котка редовно навестява сънищата му и той отново и отново вижда как тялото ѝ претърпява чудовищни метаморфози, докато се отдалечава.

Няколко минути по-късно Малоун се натъкна на заключена врата, без съмнение водеща към мазето. Той се озърна в търсене на подходящ предмет, с който да я разбие, и в крайна сметка се спря на едно старинно тежко кресло. Няколко удара се оказаха достатъчни — дървото затреця, заскърца и не след дълго вратата поддаде и рухна, но сякаш тласкана от нещо отвътре! В следващия миг детективът разбра защо — от зейналата отвъд касата чернота в стаичката с вой нахлу мощна струя леден въздух, в която сякаш се смесваха най-отвратителните зловония на Преизподнята. Тя бе последвана от мразовит вихър, който обгърна Малоун с невидимите си пипала и неумолимо го повлече надолу в зейналата бездна.

Впоследствие всички лекари се опитваха да го убедят, че това е било сън или халюцинация. Обаче нито сънищата, нито виденията се връзват в паметта с такава сила, че после нищо да не може да заличи спомена за необятните сумрачни пространства, подземните гробници, исполинските колонади и зловещите сенки на адските създания, които бродеха наоколо, стискайки в ноктите си полуизядените, но все още живи тела на пищящите за пощада жертви. Там долу димът от благовонията се смесваше с мириса на разложение и смърт и сред облаците от тези нечестиви миазми, просмукали се в черния въздух, се мяркаха гигантски полупрозрачни твари с призрачни силуети и огромни очи. Тъмни, слюзести води се плискаха в изсечените от оникс кейове и към монотонния шум на приборя изведнъж се прибави пронизителен камбанен звън, оповестяващ появата на голото

фосфоресциращо същество, което доплува до брега и се изкачи на златния пиедестал, където приклепна в уродлива поза, озъртайки се хищно наоколо.

Във всички посоки от сърцето на мрака се проточваха черни като нощта тунели и Малоун бе осенен от плашещата мисъл, че тук се бе загнездило вселенско Зло, което можеше да плъзне по целия свят, поглъщайки цели градове и погубвайки цели нации със смъртоносното дихание на отровната си чума. На това място от векове зрееше чудовищен гноен цирей, изконният Космически грях, и ето че сега, когато покоят му бе нарушен от кошунствените ритуали, той щеше да постави началото на кошмарна процесия на смъртта, която да превърне всички ни в подпухнали гъбести твари с гниеща плът, недостойна за погребение. Тук демоничната Лилит миеше фосфоресциращите си, покрити с петна от проказа нозе в кръвта на невинни младенци, а инкуби и сукуби^[7] отдаваха почит на Хеката^[8]. Обезглавени деца пълзяха пред Magna Mater, Богинята майка, козли танцуваха под адските трели на прокълнати флейти, вещици преследваха уродливи фавни... Естествено, Молох и Астарта^[9] също бяха тук, защото в тази квинтесенция на дябoличното присъстваха всички въплъщения на Злото, явявали се нявга на Земята.

Ненадейно тази гъмжаща от демони и фантоми тъмнина бе прорязана от ярък лъч светлина и сред светотатствената какофония се дочу плясък на весла. Не след дълго детективът забеляза насред мътната повърхност на подземното езеро неголяма лодка с фенер на носа. Тя акостира пред ониксовия кей и от нея слязоха неколцина смугли мъже с моряшки униформи, носещи продълговат бял вързоп. Те оставиха товара си в подножието на златния пиедестал, точно пред нозете на фосфоресциращата твар, която го докосна с ръка, издавайки демоничен кикот. Когато новодошлите разгърнаха покривалото, пред погледа на Малоун се разкри полуразложеният труп на подпухнал старец с четинеста козя брадичка; мъжете вдигнаха мъртвеца и го подпряха на пиедестала, така че да стои прав. Сетне моряците извадиха някакви бутилки от джобовете си — първо умиха с част от аленото им съдържание нозете на фосфоресциращото изчадие, а после му ги подадоха. То ги взе и започна жадно да пие от тях.

Изведнъж от дълбините на сводестите тунели се разнесе дяволският грохот и вой на някакъв неописуем инструмент,

наподобяващ звуците, които би издавал ужасно разстроен орган, гаврец се с най-светите църковни химни. Всички наоколо се раздвижиха и сред вече познатите образи на козлите, сатирите, фавните, вещиците, инкубите, сукубите и онези гигантски призрачни създания, реещи се в мрака, Малоун различи човекоподобни изчадия с озъбени вълчи муцуни, неестествено големи уродливи жаби и зловещи лемури^[10]. Това отвратително шествие бе предвождано от противната фосфоресцираща твар, която тържествено пристъпяше, понесла на ръце разложения старчески труп.

Детективът, който вече не знаеше на кой свят точно се намира, машинално направи няколко крачки след отдалечаващата се в тунела процесия, но внезапно се препъна в един камък и рухна на земята, дишайки тежко и треперейки неудържимо. До притъпления му от ужаса слух достигаха далечни отгласи от нечестиви заклинания, съпътствани от непонятни квакащи звуци, които нямаха нищо общо с човешката реч. Съвсем скоро обаче всички тези звуци се съчетаха в мощен, изригван от стотици гърла речитатив, в който Малоун разпозна ужасния гръцки надпис над амвона на готическата църква.

— Прекланям се пред теб, посестримата на нощта... — (тук дяволското сборище нададе отвратителен вой) — ... възлюбила кучешкия лай и пролятата кръв! — (непонятни звуци, примесени с неистови писъци) — Ти се прокрадваш сред гробищните сенки... — (свистене) — ... ти вселяваш ужас в смъртните сърца и жадуваш човешка кръв в замяна! — (рев от безчет нечовешки гърла) — Горго! — (повторение в един глас) — Мормо! — (отново хорово повторение, този път с екстазна мощ) — Хилядолика луна! — (въздишки и звуци от флейти) — Благоволи да приемеш жертвоприношенията ни!

Оглушителният рев, проехтял в края на заклинанието, накара въздуха да завибрира. Миг по-късно до ушите на Малоун достигнаха няколко думи, които явно всички участници в сборището непрекъснато повтаряха като скверна мантра:

— Лилит, о, велика Лилит! Съзри жениха свой!

Нови крясъци и шум от борба, последвани от трополене на множество тичащи нозе. Звуците се приближаваха, ето защо детективът побърза да се отмести и да се скрие между сенките на подземната крипта, без да изпуска от поглед сводестите арки, ониксовия кей и златния пиедестал.

Не след дълго във вътрешността на тунела, където се бе отдалечило кошмарното шествие, се откри смътният силует на някакво бягащо същество, което според всички закони на природата не би трябвало нито да тича, нито да се движи, нито да диша. Това бе полуразложеният труп на стареца, съживен от дяволската магия на току-що проведеня ритуал. Тленните му останки бяха преследвани от фосфоресциращото изчадие, подир което се носеха мургавите моряци от лодката и всички останали фантомни създания. Напрегнал всичките си прогнили мускули, мъртвецът постепенно започна да се откъсва от преследвачите си. Съдейки по посоката, в която се бе устремил, целта му явно беше златният пиедестал; детективът предположи, че в него навярно бе скрита колосална, неустоима по силата си черна магия.

Още само миг и щеше да достигне сияйния подиум. Отвратителната тълпа зад гърба му нададе страшен вой, но вече беше късно. Неживият старец вложи последните си усилия в един отчаян скок, обаче разложените му сухожилия не издържаха и се скъсаха, пращайки тялото му на земята. Ала точно преди да се превърне в безформена купчина от мъртва плът, съществото, наричало се приживе Робърт Сюдъм, се вкопчи с все сила в златния пиедестал, който се заклати, наклони се и се прекатури в непроницаемите води на езерото, криещо под себе си невъобразимите тайни на Тартара. В следващия момент се разнесе гръмотевичен тътен, всичко се разтресе и Малоун изпадна в несвяст, без да види как царството на злото пропада вдън земя.

VII

Разказът на нищо неподозиращия за смъртта на Сюдъм детектив за видяното в тайнственото подземие по смайващ начин се потвърждава и от някои красноречиви улики и съвпадения, открити в хода на разследването. По време на акцията без никаква видима причина бяха рухнали три от старите тухлени постройки в Паркър Плейс — онези три сгради, където се намираха наетите от възрастния антрополог квартири, — погребвайки под себе си половината полицаи и голяма част от задържаните. Спасиха се само онези, които се намираха в подземните помещения — и Малоун беше сред тях. Той бе намерен в състояние на дълбок припадък на брега на черното езеро, намиращо се дълбоко под къщата на Робърт Сюдъм.

Що се отнася до самия учен, обезобразеното му, намиращо се в доста напреднал стадий на разложение, тяло бе идентифицирано единствено по строежа на челюстта и зъбната картина. Оказа се, че въпросното подземие е съединено с крайбрежието посредством тесен канал, по който мургавите матроси (от чиито тленни останки не бе открита и следа сред множеството мъртъвци, извадени изпод отломките) от търговския кораб върнали трупа на Сюдъм в дома му. Същият канал се използвал за контрабанда и трафик на хора.

Очевидно някогашният саможивец оглавявал голяма престъпна организация, специализирана в превоз на незаконни имигранти. Водещият до къщата му воден път бил само частица от разклонената мрежа от подземни канали и тунели, прорязали цялата околност. Един от тези проходи съединяваше дома му с голямата крипта под готическата църквичка. Там бяха открити доста необичайни и страшни неща, в това число и разстроен орган, разположен в дъното на просторно помещение с дълги дървени скамейки и причудлив олтар. В стената били издълбани неголеми килии, в седемнайсет от които полицаите се натъкнаха на пленници с оковани ръце и крака, изпаднали в безвъзвратно умопомрачение. Сред тях имаше и четири жени с пеленачета; младенците обаче издъхнаха малко след като бяха

изнесени от криптата, и според повечето хора това бе за добро. В уродливия им облик почти не се виждаха човешки черти и от всички служители на реда, които ги бяха съзирали, единствено Малоун се присети за мрачния въпрос на Дел Рио^[11]: „An sint unquam daemones incubi et succubae, et an ex tali congressu proles enascia queat?“^[12]

Преди подземните канали да бъдат затрупани, те бяха пресушени и дъното им беше внимателно изследвано. В резултат на това бяха открити огромно количество костни отломки с най-различни размери. Така полицията получи недвусмислен и категоричен отговор на въпроса, откъде водеха началото си всички случаи на безследно изчезнали деца, макар че обвинения бяха повдигнати само на двамина от оцелелите арестанти. Понеже съучастието им в жестоките убийства не бе доказано, те получиха по-леки присъди и в момента са в затвора.

Що се касае до златния пиедестал, който по думите на Малоун бил от първостепенна важност за членовете на ужасния култ, той така и не беше открит. Вероятно бе пропаднал — ако изобщо беше съществувал в действителност — в дълбокия кладенец на дъното на подземното езеро, чиито бездънни недра просто нямаше как да бъдат претърсени. Когато започна полагането на основите за новите жилищни сгради, шахтата му беше запълнена и циментирана, ала детективът често се пита какво ли има в дълбините му.

Удовлетворени от разбиването на опасната криминална организация, обединила в редиците си трафиканти и манияци, органите на реда предадоха онези кюрди, които се оказаха несъпричастни към престъпните деяния, на федералните власти. Те, от своя страна, се заеха с депортирането им, като междувременно се установи, че пришълците действително принадлежат към дяволопоклонниците йезиди.

Товарният параход и смуглият му екипаж така и си останаха пъклена загадка, макар че колегите на Малоун неколkokратно заявиха, че са готови във всеки един момент да посрещнат подобаващо тази сбирщина от контрабандисти и похитители на деца, стига само загадъчният кораб да се появи в нюйоркския залив. Детективът само поклащаше тъжно глава при тези гръмки хвалебствия, разсъждавайки над безнадеждното тесногърдие на повечето ченгета, което не им позволяваше да виждат по-далеч от носа си. Журналистите също го разочароваха, защото видяха в този изпълнен с куп неизяснени

детайли случай единствено плоската сензация и принизиха загадъчните и злокобни събития до прозаичните мерзости на местна садистична общност. Сега обаче не му остава нищо друго, освен да се грижи за възстановяването си в Чепаше и да се моли спомените за всичко, преживяно от него през последните месеци, да избледнеят възможно най-скоро.

Робърт Сюдъм почива до невестата си в Грийнудското гробище. Обезобразените му тленни останки не бяха удостоени с официално погребение, а роднините на младоженците са доволни, че случаят „Сюдъм“ бързо бе забравен. Връзката на антрополога с убийствата в Ред Хук така и не бе потвърдена в съда; внезапната му кончина изпревари разследването, от което в друг случай старецът едва ли щеше да се измъкне. Дори обстоятелствата около смъртта му не получиха широко разгласяване, ето защо родствениците му се надяват, че следващите поколения ще го запомнят само като тих отшелник, отдаден на безобидната си страст към магията и фолклора.

Що се отнася до Ред Хук, той още си е същият. Сюдъм се появи и си замина — тъй мимолетен беше съпровожданият го кошмар. Зловещите пипала на мрака и разложението обаче продължават да обгръщат старите тухлени постройките, съмнителните групички все тъй кръстосват нощните улици и зад пердетата на мръсните прозорци винаги ще блуждаят призрачни лица... Духът на Звяра е вездесъщ и всемогъщ, а древният ужас е като хилядоглава хидра — неизтребим и незаличим. Ето защо легионите от младежи с мътни очи и грозни сипаничави лица ще продължават да безчинстват из Ред Хук по пътя си от една бездна към друга, тласкани от бездушните закони на биологията, чиято същност едва ли някога ще проумеят. Както и преди, броят на онези, които напускат очертанятията на квартала, е многократно по-малък от този на прииждащите в района. Вече се носят слухове за нови подземни канали, прокопани от контрабандистите и водещи към тайни центрове за търговия с алкохол и други неща, за които е по-добре да не се говори.

В старата готическа църква, която преди се превръщаше в танцувална зала само в сряда, сега всяка нощ се устройват доста странни увеселения, а минувачите често съзират изкривени от ужас и страдание лица в сутеренните прозорчета на храма. Съвсем наскоро

един полицай заяви, че зазиданата крипта под храма отново е отворена, ала с каква цел — никой не знае...

Кои сме ние, че да се противопоставим на Злото, появило се на Земята във времена, когато не е имало не само човешка история, но и човечество? За да умилостивят силите на мрака, нашите маймуноподобни азиатски предци са извършвали кошмарни ритуали, които и сега — подобно на ракови клетки — поглъщат все нови и нови участъци от цивилизованите ни градове.

Опасенията на Малоун не се оказаха напразни. Само преди два дни патрулиращият из Ред Хук полицай подочу как в един неосветен двор смугла старица с дръпнати очи учи невръстното си момиченце на някакъв странен напев. Заинтригуван от случващото се, той се спря и се заслуша внимателно. И ето какво дочу:

„Прекланям се пред теб, посестримата на нощта, възлюбила кучешкия лай и пролятата кръв! Ти се прокрадваш сред гробищните сенки, ти вселяваш ужас в смъртните сърца и жадуваш човешка кръв в замяна! Горго, Мормо, Хилядолика луна, благоволи да приемеш жертвоприношенията ни!“

[1] Артър Макън (1863–1947) — уелски писател с афинитет към мистичния хорър и окултната фантастика — Б.пр. ↑

[2] Самият Лъвкрафт е живял известно време в Ред Хук, но не остава с добри впечатления от района — Б.пр. ↑

[3] „Сама не позволява да бъде прочетена“ (нем.) — препратка към разказа на Едгар По „Човекът от тълпата“ — Б.пр. ↑

[4] Някои изследователи на Лъвкрафт определят този разказ като политически некоректен заради авторовото отношение към някои етноси — Б.пр. ↑

[5] Маргарет Мъри (1863–1963) — изтъкнат английски учен с трудове в областта на египтологията, антропологията и фолклора — Б.пр. ↑

[6] Езотерично течение в юдаизма, възприемащо Библията като сакрален код от символи и базирано на вярата, че човек може активно

да се намесва в божествено-космическите процеси с помощта на специални ритуали — Б.пр. ↑

[7] Демони с мъжки и женски облик, съблазняващи хората в средновековните легенди — Б.пр. ↑

[8] Повелителка на магиите и нечистите сили, изобразявана с факла в ръка и змии в косите — Б.пр. ↑

[9] Молох — библейско божество, за чието умилостивяване изгаряли невръстни деца; Астарта — асиро-вавилонска богиня на плодородието — Б.пр. ↑

[10] В римската митология — души, които не са намерили покой в царството на мъртвите и бродят по земята в търсене на отмъщение — Б.пр. ↑

[11] Мартин Антонио дел Рио (1551–1608) — испански учен, йезуит и автор на значими трудове по демонология — Б.пр. ↑

[12] „Демони ли са инкубите и сукубите и може ли от тях да се роди потомство?“ (лат.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.